

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyně Mgr. Blanky Fauré a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **A. H.**, nar. X
bytem N., P.
zastoupena Mgr. Václavem Hrabákem, advokátem,
se sídlem Dušní 906/8, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Vysoká škola ekonomická**, IČ: 613 84 399
se sídlem nám. Winstona Churchila 1938/4, 130 67 Praha 3,
zastoupena Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem,
se sídlem Pařížská 204/21, 110 00 Praha 1

za účasti osob zúčastněných na řízení: a) M. Š., b) J. P., c) J. V., d) Z. Ch., e) A. S., f) P. T.,
všichni pracovištěm Vysoká škola ekonomická, se sídlem nám. Winstona Churchila
1938/4, 130 67 Praha 3,

žaloba proti rozhodnutí rektorky žalované ze dne 28. 1. 2016 č. j. 29/9011/2016

takto:

- I. Rozhodnutí rektorky žalované ze dne 28. 1. 2016 č. j. 29/9011/2016 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do rukou jejího zástupce, advokáta Mgr. Václava Hrabáka.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též "městský soud") se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí rektorky Vysoké školy ekonomické (dále také "odvolací orgán" či "žalovaná" či "napadené rozhodnutí") blíže označeného v záhlaví tohoto

rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí vedoucího oddělení kontroly, informací a stížností Vysoké školy ekonomické v Praze (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „povinný subjekt“) ze dne 28. 12. 2015, č. j. 9017/I/374a-155/154. Tímto rozhodnutím prvostupňový orgán, jako věcně a místně příslušný správní orgán podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), rozhodl o žádosti žalobkyně ze dne 18. 11. 2015, doplněné dne 7. 12. 2015, kterou se domáhala poskytnutí informací na základě InfZ týkajících se osob zúčastněných na řízení, označených v záhlaví tohoto rozsudku, a R. H., V. K., M. M. a M. Z., konkrétně údajů o celkové výši hrubého i čistého ročního příjmu vyplaceného uvedeným osobám ze strany žalované (včetně všech odměn), a to a) po jednotlivých letech za období roku 2012 – 2014; b) celkové výše hrubého i čistého příjmu vyplaceného jednotlivě výše uvedeným osobám ze strany žalované za období leden až září roku 2015; c) celkové roční výše případné fakturace jednotlivých výše uvedených osob vůči žalované za jakékoli služby (např. poradenské, právní apod.) za období roku 2012 – 2014 a prvních devět měsíců roku 2015, tak, že tuto žádost odmítl.

2. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť z něho nevyplývá, jakými úvahami byl správní orgán veden při posuzování jednotlivých odvolacích námitek. Konkretizuje, že ve svém odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu odkázala na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se ustálila na závěru, že § 8 InfZ výslovně ukládá povinnému subjektu povinnost sdělit žadateli osobní údaje o příjmech veřejných prostředků třetích osob, včetně zaměstnanců. S touto argumentací se žalovaná však ve svém rozhodnutí nevypořádala, nevysvětlila, proč závěry citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nepovažovala pro danou věc za relevantní a zcela je ignorovala. Rozhodnutí je proto nepřesvědčivé, což zakládá důvod pro jeho zrušení.
3. V druhém žalobním bodu žalobkyně namítá nezákonnost a protiústavnost rozhodnutí rektorky, neboť žalovaná posoudila nárok žalobkyně na poskytnutí informací v rozporu s relevantními ustanoveními a principy InfZ, když dospěla k závěru, že je příjemcem prostředků, ale také zaměstnavatelem, a proto může chráněné osobní údaje zpřístupnit pouze se souhlasem svých zaměstnanců. Tento závěr žalobkyně odmítá, neboť žalovanou lze považovat za příjemce veřejných prostředků ve smyslu § 8b InfZ, zaměstnanci žalované, kterých se žádost týká, jsou příjemci veřejných prostředků a dopadá na ně ustanovení 8b odst. 1 InfZ. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je žalovaná povinna žalobkyni poskytnout údaje o výši odměny zaměstnanců, které patří mezi základní osobní údaje. Co se týče střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008-155, z kterého dovozuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené. Zákon o svobodném přístupu k informacím stanoví povinnost poskytnout některé osobní údaje, které jsou jinak chráněny zákonem o ochraně osobních údajů.
4. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu 8 As 55/2012-62.
5. Žalovaná ve svém vyjádření upozorňuje na střet řady právních norem a problematiku poskytování informací dle InfZ. Nabádá soud, aby na danou problematiku pohlížel ve světle ustanovení čl. 10 a 17 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“). Domnívá se, že soud by měl v řízení zodpovědět otázku, zda za příjemce veřejných prostředků podle

InfZ lze považovat rektorku, kvestory a děkany jednotlivých fakult žalované, případně další zaměstnance žalované s ohledem na ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) a k) zákona o vysokých školách. Poskytování informací o zaměstnancích by nemělo být bezbřehé, mělo by primárně sloužit veřejnému zájmu na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky. V daném případě tento veřejný zájem neshledává. Upozorňuje, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. května 2011, č. j. 5 As 57/2010-79, v kterém jmenovaný soud pojem „příjemce veřejných prostředků“ definoval široce jako: „*jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů*“, byl korigován rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 11. listopadu 2011, č. j. 4 As 40/2010-60, které zohlednilo metodické doporučení Ministerstva vnitra ČR a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle InfZ ze dne 2. září 2011, z něhož důvodně presumuje záměr zákonodárce, že zaměstnance povinného subjektu nepovažoval ve smyslu ustanovení § 8b InfZ za příjemce veřejných prostředků. S ohledem na uvedené navrhuje zamítnutí žaloby.

6. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně požádala podáním datovaným 9. 11. 2015 o poskytnutí informace dle § 13 InfZ. Obsah žádosti je podrobně konkretizován v bodě 1. tohoto rozsudku. Podáním ze dne 4. 12. 2015 žalobkyně odstranila vady žádosti. Žalovaná si vyžádala stanoviska dotčených osob, jejichž údaje měly být žalobkyni sděleny. Dotčené osoby vyjádřily svůj nesouhlas s uveřejněním údajů týkající se jejich příjmů, neboť je považovaly za údaje osobního charakteru.
7. Dne 28. 12. 2015 prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl. V odůvodnění zdůraznil, že v daném případě dochází ke střetu dvou ústavně garantovaných svobod, a to to práva osoby na soukromí, spočívajícího v ochraně před zasahováním do soukromého života, a práva osoby na informace. Právo na ochranu soukromého života posoudil jako základní lidské právo ve smyslu Listiny základních práv a svobod, které spočívá v oprávnění fyzické osoby rozhodnout se podle vlastního uvážení zda, v jakém rozsahu a jakým způsobem mají být skutečnosti jejího soukromí zpřístupněny jiným osobám. Vyhodnotil, že údaje o platech, odměnách a jiných obdobných finančních plněních, ač plynou z veřejných prostředků, jsou osobními údaji ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že poskytnutím těchto informací žadateli by se povinný subjekt dopustil neoprávněného zásahu do soukromí osoby. Přesnou výši platu a platových poměrů považuje za údaj, který může povinný subjekt, v postavení správce ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, zpracovat, tzn. zpřístupnit, pouze se souhlasem subjektu, neboť se jedná o osoby, které jsou jednoznačně identifikovatelné. Nad to jsou tyto osoby ve smyslu zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, zaměstnanci žalované. S odkazem na ustanovení § 314 odst. 2 zákoníku práce lze třetí osobě o zaměstnanci poskytnout jen informace, které mohou být obsahem pracovního posudku a pouze s výslovným souhlasem zaměstnance. Zaměstnanci tento výslovný souhlas nedali, naopak jej výslovně odmítli. V rámci rozhodnutí o žádosti prvostupňový orgán provedl test proporcionality, při kterém zvažoval, u kterého z kolidujících práv, zda právu na ochranu soukromí osoby či právu na poskytování informací, převažuje společenský zájem. V daném případě vyhodnotil ochranu soukromí jednotlivce jako prioritní s odkazem na její zařazení do oddílu prvního hlavy druhé Listiny základních práv a svobod a odkázal na čl. 8 Doporučení číslo R (89) 2 Výboru ministrů členských států o ochraně osobních údajů používaných pro účely zaměstnání, schválený dne 18. ledna 1989, který stanoví požadavky

pro externí sdělování dat ve smyslu osobních údajů shromážděných pro účely zaměstnání. Za klíčovou též považoval definici pojmu příjemce veřejných prostředků, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. května 2011 č. j. 5 As 57/2010-79, a měl za to, že extenzivní výklad učiněný v citovaném rozhodnutí byl zmírněn rozsudkem téhož soudu ze dne 11. listopadu 2011, č. j. 4 As 40/2010-60.

8. Prvostupňové rozhodnutí napadla žalobkyně odvoláním ze dne 12. 1. 2016, které se v základních bodech shoduje s podanou žalobou. Žalobkyně upozornila na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011 č. j. 5 As 57/2010-94 a zpochybnila výklad rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 11. 2011 č. j. 4 As 40/2010-60 podaný prvostupňovým orgánem, který považuje za dezinterpretující. Z citovaných rozhodnutí je zřetelný závěr, který je nutno akceptovat i v dané věci, že povinný subjekt musí bezvýjimečně poskytnout informace o odměnách za práci u všech zaměstnanců placených z veřejných rozpočtů, bez ohledu na povahu a výši takové odměny.
9. Dne 28. ledna 2016 žalovaná rozhodla o odvolání žalobkyně tak, že podle ustanovení § 20 odst. 4 písm b) InfZ ve spojení 90 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítla odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná se ztotožnila se závěry učiněnými prvostupňovým orgánem, na které zčásti odkázala a zčásti je v rozhodnutí rozvedla. Závěrem podotkla, že respektuje ústavně zaručeným přístup veřejnosti k informacím podle InfZ, avšak podotýká, že toto právo není neomezené a je povinností povinného subjektu zvážit, zda „*neexistuje zákonné omezení, které poskytnutí požadovaných informací znemožňuje*“.
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, dále jen „s. ř. s.“). S odkazem na ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.
11. Žaloba je důvodná, avšak ne co do obsahu právní argumentace, ale pro vývoj judikatury, která se zabývala nastolenou problematikou výkladu ustanovení § 8b InfZ. Ta nyní vychází z nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, IV. ÚS 1378/16, který znamenal odklon od dosavadní rozhodovací praxe správních soudů sjednocené rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014 č. j. 8 As 55/2012-62, jehož závěry lze shrnout takto: informace o platech zaměstnanců vyplácených z veřejných prostředků se zásadně poskytují, neposkytnutí informace je zcela výjimečné, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců provádějících rozhodovací, dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, jakož i o platech těch, kteří, byť se na této vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoliv nevýznamným způsobem, ovlivnit, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců, organizujících či provádějících činnosti, které jsou úkolem povinného subjektu, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců majících faktický vliv na činnost povinného subjektu, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu, jakož i jím řízených, spravovaných či ovlivňovaných osob (bod 97 citovaného rozsudku). K testu proporcionality v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že: „*...úvahu o konkurujících si zájmech a*

střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají.“

12. Na tomto místě městský soud považuje za důležité upozornit na otázku závaznosti judikatury Ústavního soudu pro rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu a v konečném důsledku i pro krajské soudy, ke které se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-50, jehož právní věta zní: *„Tato vázanost právním názorem je prolomena v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém rozhodnutí. Takový případ nastane, například tehdy, uváží-li v mezidobí mezi prvním zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a jeho rozhodováním v téže věci o opětovné kasační stížnosti rozhodné právní otázce jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s. nebo plénium či kolegium ve stanovisku přijatém podle § 19 s. ř. s.“*. Z výše uvedeného vyplývá, že i v tomto rozhodnutí soud nesmí odhlédnout od judikatorního vývoje, který nastal po podání posuzované žaloby.
13. V důsledku nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1378/2016, který revidoval závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku č. j. 8 As 55/2012-62, již nelze nadále vycházet z premisy, že při posuzování jednotlivých konkrétních případů není třeba provádět test proporcionality chráněných práv, neboť tento test provedl zákonodárce v InfZ sám. Naopak Ústavní soud v uvedeném nálezu konstatuje, že v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné správní orgány zvážit význam a intenzitu dotčených práv. K možnosti odmítnout poskytnutí informace Ústavní soud v bodě 125. odůvodnění nálezu konstatoval: *„Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozor veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“; d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“*
14. V bodech 126 až 130 odůvodnění nálezu upřesnil: *„Článek 17 odst. 1 Listiny zaručuje (obdobně jako článek 10 odst. 1 Úmluvy, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pozn. soudu) právo na přístup k informacím. Ustanovení článku 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti "přiměřeným způsobem" s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu. Požadavek "přiměřenosti" je nutno dle přesvědčení Ústavního soudu vykládat ve světle výše uvedeného testu, uplatňovaného ESLP při*

aplikaci článku 10 Úmluvy ve vztahu k poskytování informací ve veřejném zájmu (viz body 85 až 94 odůvodnění tohoto nálezu). Informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobní údaje, spadající pod ochranu článku 10 Listiny a článku 8 Úmluvy, zaručujících právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, a právo na informační sebeurčení, umožňujícího jednotlivci spoléhat na své právo na soukromí z hlediska dat, která jsou shromažďována, zpracovávána a šířena. V posuzovaném případě je poskytnutí těchto informací povinnou osobou (zaměstnavatelem) zřetelným zásahem do práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat. Dochází takto ke střetu ústavně garantovaných základních práv, tj. práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života dle čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy - to na straně jedné, a práva žadatele na svobodu projevu (a v jeho rámci práva na informace ve veřejném zájmu), chráněného článkem 17 Listiny a článkem 10 Úmluvy - to na straně druhé. Při střetu základních práv nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Orgány aplikující relevantní právní úpravu - tj. v posuzovaném případě osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví - musí v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva, a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha.“.

15. Z výše uvedeného vyplývá, že nezbytnou podmínkou při zvažování poskytnutí informace o platu a odměnách zaměstnance povinným subjektem, je provedení testu proporcionality zahrnující posouzení skutečnosti, zda poskytnutí informace je klíčové pro výkon práva žadatele na svobodu projevu, přičemž je třeba zejména zkoumat, zda účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, informace samotná se týká veřejného zájmu, žadatel o informace plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti, informace existuje a je dostupná. Použití principu proporcionality musí vycházet ze zásady, že všechna základní práva jsou rovnocenná.
16. V daném případě se žalovaná ztotožnila se závěry prvostupňového orgánu, který k testu proporcionality v rozhodnutí uvedl (odst. třetí, str. 3): *"Dostávají-li se do střetu dvě ústavně zaručená základní práva, v tomto případě ochrana soukromí osoby a právo na poskytování informací, je nutné zvážit, který společenský zájem v konkrétním případě převažuje. Po pečlivém uvážení všech okolností byl tak nucen povinný subjekt žádost o poskytnutí informací odmítnout, neboť je toho názoru, že ochrana k soukromí jednotlivce je v tomto případě prioritní."*
17. Je zřejmé, že test proporcionality provedený prvostupňovým orgánem neodpovídá požadavkům vysloveným v nálezu Ústavního soudu. Neobsahuje skutková zjištění o účelu vyžádání a povaze informace z hlediska veřejného zájmu, což zahrnuje i zjištění, jak z informací bude naloženo a zda přispěje k diskusi o věcech veřejného zájmu. V tomto bodě bude také nutno posoudit, jaké informace v rámci zásady přiměřenosti mohou postačovat k dosažení účelu žádosti, tedy zda postačí pouze uvést informace obecnější, nebo zda bude nutno informovat konkrétně ve vztahu ke každé z dotčených osob. Při posuzování tohoto dílčího hlediska je nutno také zodpovědět otázku, zda v odpovědi na žádost musí být použity osobní údaje, a to s odkazem na bod 50 odst. 1 preambule nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) číslo 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), podle kterého: *„Zpracování osobních údajů pro jiné účely, než jsou ty, pro které byly osobní údaje původně shromážděny, by mělo být povoleno pouze v případě, kdy je slučitelné s účely, pro které byly osobní údaje původně shromážděny. V*

takovém případě není třeba právní základ odlišný od toho, který umožnil shromáždění osobních údajů. Pokud je zpracování nezbytné ke splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu či při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce, mohou být v právu Unie nebo členského státu určeny a vymezeny úkoly a účely, pro které se další zpracování považuje za slučitelné a zákonné. Další zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely by mělo být považováno za slučitelné zákonné operace zpracování. Právní základ pro zpracování osobních údajů podle práva Unie nebo členského státu může rovněž posloužit jako právní základ pro další zpracování. S cílem zjistit, zda je účel dalšího zpracování slučitelný s účelem, pro který byly osobní údaje původně shromážděny, by měl správce, po splnění všech požadavků na zákonnost původního zpracování, vzít mimo jiné v úvahu jakoukoliv vazbu mezi těmito účely a účely zamýšleného dalšího zpracování, kontext, v němž byly osobní údaje shromážděny, zejména přiměřená očekávání ohledně dalšího použití osobních údajů, která mají subjekty údajů na základě svého vztahu se správcem, povahu osobních údajů, důsledky zamýšleného dalšího zpracování pro subjekty údajů a existenci vhodných záruk jak během původních, tak během zamýšlených dalších operací zpracování.“.

18. Dále by měla žalovaná, popř. prvostupňový orgán posoudit, zda se informace týká veřejného zájmu a postavení žadatele o informaci – žalobkyně. Z obsahu žádosti, podané žaloby ani spisu nevyplývá, že by žalobkyně uvedla skutečnosti o své osobě a důvody podání žádosti, z kterých by správní orgán mohl zjistit to, k jakému účelu mají být požadované informace užity a v čem tento zájem spočívá ve vztahu k povinné osobě.
19. Aby mohla žalovaná, popř. prvostupňový orgán dostat závěrům nálezů Ústavního soudu, je třeba, aby měla k dispozici indicie, které jí umožní provést test proporcionality v shora uvedeném rozsahu, vymezeném nálezem Ústavního soudu IV. ÚS 1378/16. Konkrétně bude nutno nejprve vyzvat žalobkyni k doplnění žádosti o údaje, které umožní správnímu orgánu postupovat v souladu s citovaným nálezem Ústavního soudu.
20. K poslednímu bodu testu proporcionality městský soud uvádí, že vzhledem k obsahu informace je zřejmé, že povinný subjekt ji k dispozici má v rámci pracovněprávní evidence.
21. Při provádění testu proporcionality vezme žalovaná, popř. prvostupňový orgán na zřetel, že z výše citovaných argumentů nálezů Ústavního soudu vyplývá, že musí být splněny všechny podmínky testu proporcionality kumulativně, neboť pokud nejsou splněny, není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti vyplývající z čl. 17 odst. 5 listiny.
22. K námitce žalované, že požadované informace patří do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy s odkazem na ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) a k) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění platném v době podání repliky žalované, soud uvádí, že zákonné svěřené pravomoci do výlučné kompetence veřejné vysoké školy ještě neodůvodňuje domněnku žalované, že hmotné prostředky, s kterými hospodaří, nepodléhají kontrole veřejnosti v rámci ustanovení § 8b InfZ za podmínek daných nálezem Ústavního soudu.
23. Vzhledem k výše uvedenému, městský soud napadené rozhodnutí zrušil ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť absence testu proporcionality při posouzení předmětné žádosti žalobkyně o informaci je vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Zároveň podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

24. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Přiznané náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem vyčíslené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) včetně tzv. režijního paušálu a DPH. Přiznaná náhrada procesních nákladů žalobkyně tak činí celkem 11 228 Kč. Soud nepřiznal právnímu zástupci žalobkyně odměnu za zaslanou repliku, neboť v ní nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2019

JUDr. Jan Ryba v. r.
předseda senátu